

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

HET ZAL JE MA MAAR WEZEN

Een blijspel in 7 scènes

1880
door

Erik Persoons

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2020
Nr. 3526

PERSONAGES

(5à7 dames – 4à6 heren)

JULIA, eenvoudige ziel, laaggeschoold, zenuwachtig type, die in haar zoon Tom de kans ziet om haar leven toch waarde te geven en hem dan ook helemaal ophemelt.

JEANINE, een kennis van Julia. Zij is voorzitter van de KVLV waar Julia ook bij is. Pretendeert dat ze een vriendin van haar is, maar eigenlijk kijkt ze neer op Julia. (Kan ook mannelijke rol zijn ‘Jean’ mits minimale veranderingen)

ROZETTE, ook een ‘zogenaamde’ vriendin die Julia alleen maar duldt omdat ze ook bij de KVLV is, maar liever heeft dat ze niet te veel met haar moet optrekken.

SERVEERSTER, zenuwachtig rondtrippelend typetje.

ROGER, echtgenoot van Julia. Is beetje tegenpool van haar, altijd rustig en beheerst maar kan ook gevat uit de hoek komen.

KAREL, vader van Julia en dus grootvader van Tom. Is nog scherp van geest en ziet de vrouwen nog graag (iets waar hij in het dorp voor gekend is).

SANDRA, één van Toms vriendinnen en dochter van de agent. Is pas terug van een uitwisselingsproject met een universiteit in Costa Rica. Daar heeft ze een allergische reactie opgelopen.

TANJA, tweede vriendin van Tom, valt op iets oudere mannen. Ze is het meterkind van Jeanine. Kleed zich sexy.

AN, derde vriendin van Tom.

TOM, zoon van Julia en Roger. Hij is heel nuchter, heeft een vaste vriendin die echter een aantal jaren ouder is dan hem en (blijkt later) zelfs nog een bekende is van zijn moeder.

AGENT, een overdreven dienstklopper die heel gewichtig doet en roept, maar tegenover zijn dochter Sandra heel teder is.

CATHY, de vaste vriendin van Tom, jaren ouder en kennis van Julia. Zij woonden vroeger in dezelfde straat en Julia heeft nog op haar moeten babysitten.

EIGENAAR VAN DE TAVERNE, een verwijfd typetje.

Serveerster en Cathy kunnen door dezelfde actrice worden gespeeld

Eigenaar en agent kunnen door dezelfde acteur worden gespeeld

De rol van Jeanine kan eventueel mannelijk worden (Jean). Enkele tekstaanpassingen zijn dan wel noodzakelijk.

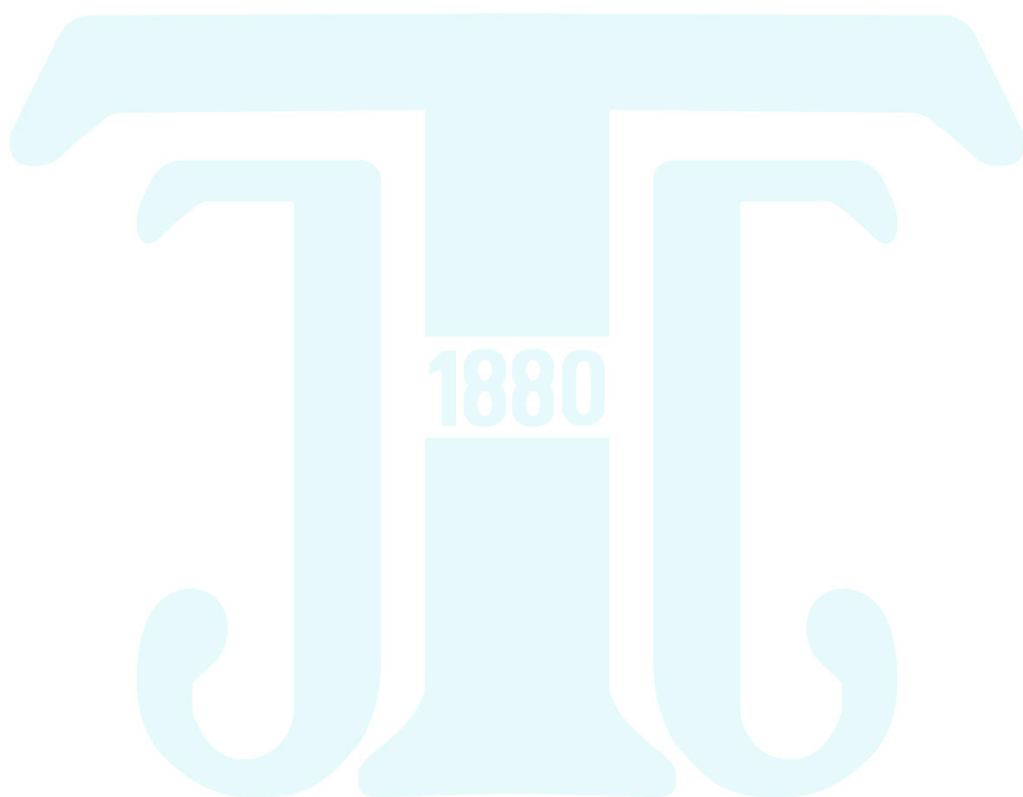
DECOR

Het verhaal speelt zich af in het huis van Julia en Roger. We zijn het salon en de eetkamer. Aankleding naar eigen inzicht en middelen.

Ergens vooraan staat een klein tafeltje en enkele stoelen. Hier spelen de scènes in de taverne zich af.

KORTE INHOUD

Julia is een brave maar zeer eenvoudige en zenuwachtige vrouw die niet veel hoogtepunten in haar leven heeft gehad en zich nu helemaal optrekt aan haar zoon Tom, die aan de universiteit studeert. Als zij, na een houseparty georganiseerd door haar zoon, drie jonge vrouwen en een zwangerschapstest in haar huis vindt, is het hek van de dam. Ze zal niet rusten voor ze weet wie van de meisjes zwanger is. Haar grootste vrees is echter dat haar zoon Tom de vader is. Als ze denkt dat dit het ergste is wat haar kan overkomen, heeft haar zoon echter nog een grotere verrassing voor haar in petto.

Eerste tafereel

Taverne. 1 klein tafeltje met 4 stoelen, bloemetje op tafel + menukaart = maar klein deel van podium (vb. vouwmuur).

(Julia, Rozette en Jeanine zitten aan tafeltje.)

JULIA : Ja, ik zeg altijd, ons Tommeke, die gaat het nog héél ver brengen, hé.

ROZETTE : Mm, mm 't zal wel. *(verveeld door gestoef van Julia, kijkt in menukaart)*

JULIA : Ja maar, ge moet daar niet te licht over heen gaan, hé. Met zulke studies, zo een manamanamana ... allez, dinges...

JEANINE : Manama ... Master-na-Master!

JULIA : Awel ja, zo ne manamana ... mana ... mana, daar verdient ge dik centen mee hé! Dan praat ik over vier tot vijfduizend euro per maand, ... netto hé!! ... En da's nog maar om te beginnen, hé!

ROZETTE : Ja, ja 't zal wel.

SERVEERSTER : *(trippelend afkomen, heel flauw, opvallend gekleed)* Goeiemorgen, hebben de dames een keuze kunnen maken?

ROZETTE : Goeiemorgen, breng voor mij maar een cappuccino. En zijn er nog eclairs?

SERVEERSTER : Zeker mevrouw. Vanmorgen vers gebakken.

ROZETTE : Awel, doe mij er dan maar een eclairke bij, een mens mag toch al wel eens zondigen, toch?

SERVEERSTER : Een cappuccino *(schrijvend)* en een eclairke, prima, en voor mevrouw? *(naar Jeanine kijkend)*

JEANINE : Geef mij maar hetzelfde. En als zo een lekker eclairke een zonde is, wel dan ga ik met alle plezier morgen biechten want geeft er me nog maar een rozijnenkoek bij ook.

ROZETTE : Denk aan uw lijn hé.

JEANINE : Huh, ik dénk er de ganse dag aan, maar het helpt niet, ik blijf bijkomen.

SERVEERSTER : *(noterend)* En heeft mevrouw al een keuze kunnen maken?

JULIA : *(in menukaart kijkend, even laten duren, dan heel luid)* Wablief?! 2 euro 30 voor een koffie?! Zijt ge niet verlegen?

SERVEERSTER : *(geschrokken rondkijkend in de zaak, maar nog steeds beleefd)* Onze

zaak is wel bekend om hun koffie mevrouw. U krijgt er een versgebakken stukje cake bij en een praline van de Leonidas winkel hier in 't stad. De beste van het land.

JULIA : Ja, maar, 2 euro 30! Daar koop ik in de Aldi een gans pakske koffie voor.

SERVEERSTER : Die koffie kunt u wel niet vergelijken met de koffie die wij serveren, mevrouw. Dit is vers gebrande koffie. Een melange van Arabica uit Midden-Afrika en robusta uit Zuid-Amerika!

JULIA : Die Arabieren en Robussen kunnen me wat! Ik betaal geen 2 euro 30 voor een tas koffie! Weet ge wat, hou dat plakje cake maar en die praline hoef ik ook niet. Da's niet goed voor de lijn. Dan kunnen we die koffie afronden op 2 euro.

ROZETTE : OOh OOh! *(kreunt eens en verstopt zich achter menukaart)*

JEANINE : 't Is toch weer niet waar hé! *(zich ook verstoppen achter menukaart)*

SERVEERSTER : *(verontwaardigd)* Dat gaat zo maar niet, mevrouw.

JULIA : Maar jawel, waarom zou dat niet gaan! Weet ge wat, ge moet er geen suiker of melk bijdoen, ik drink mijn koffie toch zwart ... voor een euro tachtig!

SERVEERSTER : Maar ... maar ...

JULIA : Niks te maren, allez vooruit, we hebben besteld! *(duwt de serveerster de menukaart in de hand, wegwuivend gebaar)*

(als serveerster weg is)

Ja, ja, ons Tommeke, die is toch niet min hoor. Die zijn studies zijn nog niet gedaan en ze zitten nu al met ik weet niet hoeveel bedrijven aan zijn mouw te trekken om bij hen te komen werken. Ja maar! Direct een directiefunctie hé! Zo voor mananage ... dinges ...

JEANINE : *(op zijn Engels)* Manager! Ma-na-ger

JULIA : Awel, ja, manana ... nager hé.

ROZETTE : En welke richting volgt hij?

JULIA : Oei, daar vraagt ge me wat. Ik ken daar niks van, van al die benamingen. Dat kunnen wij allemaal niet meer volgen hé. In onze tijd was dat allemaal veel simpeler.

JEANINE : *(tegen Rozette)* Master Biodiversity of master in de érgotherapeutische

wetenschap, dat is momenteel heel populair.

JULIA : Euh ... awel ... ja, heel erge therapie, dat was het, geloof ik.

ROZETTE : *(hoofdschuddend)* Ja, ja, 't zal wel.

SERVEERSTER : *(op)* Alsjeblieft, tweemaal een cappuccino, twee eclairkes en een rozijnenkoek, en een zwarte koffie voor madam. *(‘madam’ met nadruk)*

(Serveerster wil weggaan maar Julia houdt haar demonstratief tegen)

JULIA : Héla, héla, die tas is wel niet helemaal vol hé! Daar betaal ik geen euro tachtig voor hé.

SERVEERSTER : Wablijf mevrouw?

JULIA : Pak maar terug mee! Ik wil een volle tas. En hete koffie hé! Niet zo maar een beetje bij gieten hé!

(Serveerster verdwijnt overstuur)

ROZETTE : *(opnieuw beschaamd opkijkend vanachter menukaart)* En hij is sinds gisteren thuis, uwe Tom?

JULIA : Ja, maar ik heb hem nog niet gezien hé. Hij wou enkele vrienden uitnodigen gisteren. Allemaal vrienden van 't Unief hé, toekomstige directeurs en businus .. us, allez...

JEANINE : Business. *(Engels)*

JULIA : Ja, dat zeg ik toch, businus-us-us. ... Ze gingen er een saucicity... - saucis-avond of zoiets van maken

JEANINE : Society. *(Engels)* Een society-avond

JULIA : Awel ja, saucity. 't Was wel een beetje op het onverwacht. Mijn ventje Roger en ik waren bij zijn pa dit weekend. Ah ja, we wisten niet dat Tom naar huis kwam. Hij belde gisterenmiddag of het goed was dat ze een avondje thuis doorbrachten en zijn vrienden bleven slapen. Ja, dan kunt ge moeilijk neen zeggen hé.

ROZETTE : Ah nee, al dat chique volk over uw vloer. Hoe is 't trouwens met Karel?

JULIA : Pa? Ja, da is een geval apart hé. Hij wou absoluut mee naar ons thuis komen om

Tom goeiedag te zeggen. En die is nog kwiek voor zijn leeftijd hé! Dat houdt ge niet voor mogelijk. Die springt met gemak nog over zo een hoge haag. (*teken doen met hand*)

ROZETTE : Als hij ze tot op twintig centimeter geschoren zeker? (*doet ook teken met hand*)

JEANINE : Zeg dames, genoeg gezeverd, we moeten het wel nog hebben over onze volgende vergadering van de KVLV. Nog twee weken en dan is het lekkerbekkenmarkt. Ze verwachten ons daar ook met een stand.

ROZETTE : Ik weet het, ik weet het, maar we gaan toch weer geen wafels bakken zeker? Die van vorig jaar kon je over die haag van Roger zijn pa gooien en dan vielen ze nog niet kapot, zo hard waren die.

JEANINE : Ja, dat was wel een flater van u, Julia.

JULIA : Ja maar, dat was anders wel een koopke hé! Ik kreeg die bloem voor de helft van de prijs! Kon ik toch niet weten dat die bloem al jaren vervallen was? 't Was niet meer de originele verpakking.

JEANINE : Als er iemand langs de deur komt leuren met bruine papieren zakken met bloem en suiker en zo van alles, dan vind jij dat normaal?

JULIA : (*schouders ophalend*) Puh, 't was toch goedkoop.

ROZETTE : We hebben geluk gehad dat de burgemeester geen klacht heeft ingediend toen hij die tand uit zijn gebit beet.

JULIA : Da ... was ... niet ... van ... die ... wafels!

ROZETTE : (*lachend*) En de pastoor had er ocharme nog wel tien gekocht, voor elk van zijn misdienaars één. Ha... ha... Een half uur later waren die mannekes er nog mee aan 't gooien alsof het frisbees waren. Ha... ha... Ge had die mannen aan die buitendoor moeten zien toen die jongens een paar wafels over de toog zwierden en al die bierpinten omgegooid werden. Alles vol bier!! Ha... ha... De pastoor heeft het nogal mogen horen. Dat heeft hem centen gekost. Ha... ha...

JULIA : Pfff, die jongens hebben zich toch geamuseerd.

ROZETTE : (*harder lachend*) En het strafste vond ik boer Naesens! Die trok al zo'n raar gezicht als hij aan zijn wafel begon te knabbelen (*steeds harder beginnen lachten*) ... en toen kwam die, toen de markt bijna gedaan was vragenof hij de overschot voor een prijske kon overkopen omdat hij een

proper vloertje wou leggen voor zijn pas gevallen kalfjes! (*niet meer bijkomen van lachen*)

JULIA : Die was poepeloere zat! Die brabbelde van alles omdat hij een flink stuk in zijn voeten had! Daar kwam geen fatsoenlijk woord meer uit.

ROZETTE : (*nog steeds gierend*) Oh jawel, ... hoeveel is het veur alles? We waren die vier bakken keiharde wafels in ene keer kwijt.

JULIA : Ach wat, zo zat als een Zwitser was die!

JEANINE : Dames, dames, het is al goed. We gaan geen oude koeien uit de gracht halen...

ROZETTE : (*nog steeds nalachend*) Neen, en wafels ook niet.

JEANINE : Ik stel voor dat we dat rustig bij iemand thuis bespreken, dat is hier niet de plaats daarvoor. Iemand een voorstel?

ROZETTE : Zeg, Julia, het is eigenlijk uw beurt hé. Het is de laatste vier of vijf keer al bij mij of Jeanine geweest.

JULIA : Ja maar, ... ja maar, ik heb wel niks om op te zetten hé, ik kom pas thuis van onze pa hé. Wie weet hoe die studenten mijn kasten hebben geplunderd.

ROZETTE : Zoveel verschil maakt dat nu ook weer niet hé, Julia. Als ze daar niet meer gevonden hebben als gij de laatste keer hebt opgezet toen het KVLV vergadering bij uw thuis was, dan beklaag ik hen.

JEANINE : Goed, dat is dan geregeld. Is morgenavond goed? Om zeven uur?

JULIA : Ja, 't zal dan wel moeten zeker?

ROZETTE : Als moeder van een toekomstige directeur moet ge uw wereld kennen hé.

JULIA : Eigenlijk hoop ik dat zijn vrienden er nog zijn als we seffens thuiskomen. Dan kan ik eens kennismaken. Ja maar, pas op hé, dat zijn allemaal toekomstige dokters en advocaten hé.

ROZETTE : Ja, 't zal wel, zijt ge zeker dat er geen minister bij zit?

JULIA : Och Rozette, zwanst niet hé! Ik ben zo nieuwsgierig naar Toms vrienden.

JEANINE : Ik ben eigenlijk ook wel benieuwd om eens kennis te maken met zulke knappe koppen.

JULIA : Oh, maar als je wil, mag je straks gerust eens binnenspringen, hoor.

JEANINE : Awel ja, misschien doe ik dat wel, ik moet toch nog naar de manicure, dan kom ik graag eens goeiedag zeggen tegen die jongens.

(Ondertussen komt serveerster tussen hen staan, afgestreken gezicht, serieus gepikeerd. Er valt een stilte.)

SERVEERSTER : *(demonstratief)* Uwe koffie, madam.

JULIA : Oei, tien uur, is het al zo laat? Roger en pa staan zeker al te wachten aan de Gamma, ik ben er mee weg, anders wordt hij weer lastig! *(pakt jas en handtas en haast zich naar buiten)*

(Rozette en Jeanine kijken Julia onthutst na terwijl serveerster al roepend achter Julia aan loopt.)

(Indien er tijd nodig is om decor om te bouwen (taverne weg), kan er voor het doek een intermezzo worden gespeeld door twee acteurs (vb. actrice die 'An' speelt en acteur die 'agent' speelt. Twee poetsers die voor het doek op komen en het publiek entertainen. Poetsman in werkpak, slordig (zelf een beetje creativiteit aan de dag leggen) Poetsvrouw schort, muts of zo op hoofd, rubberen laarzen (mag met zotte print) allebei keerborstel, stem iets verdraaien.)

POETSVROUW : *(nadat ze even hebben geveegd)* Swa, ziet daar, d'er zit nog volk in de zaal

POETSMAN : Maar allez, hoe kan dat nu?!

POETSVROUW : Stommerik, ik had toch gezegd dat we te vroeg waren.

POETSMAN : Verdomme, maar 't is wel voetbal op televisie straks hè.

POETSVROUW : Ja en dan, we kunnen ze toch niet allemaal buitenzetten!

POETSMAN : Miljaarde, dan moeten we straks maar terugkomen zeker? Miljaarde, da's wel een tegenvaller, hoor

(Beiden af. Deze tekst kan aangevuld worden met eigen creativiteit zolang als er tijd nodig is om decor goed te zetten)

Tweede tafereel

Living die overhoop ligt, bierflesjes, lege chipszakjes op de grond, kledingstukken die overal rond liggen te slingeren.

(Sandra ligt languit op zetel, verstoppt onder dekens. Julia, Roger en Karel komen binnen.)

JULIA : Ik ben echt benieuwd hoe hun saucy-avond is meegevallen. *(ziet dan ravage)*

Ma ... ma ... wat is dat hier allemaal?

ROGER : *(neemt flesje bier van tafel en toont het aan Julia)* Zo te zien kent die ‘society’ ook wel wat van feestvieren.

JULIA : *(in het rond vliegend)* Maar dat kan niet!

ROGER : Blijkbaar wel. *(flesjes verzamelend)* Ze zijn er hier stevig tegenaan gegaan. Ik krijg er potverdikke zelf dorst van.

JULIA : *(zich druk makend, boos)* Ja maar, Ja maar, Rogèèèr! Seffens komt Jeanine langs. Wat gaat die wel niet zeggen!

KAREL : Ja, dat is al hetzelfde als dat je het in de plaatselijke gazet laat zetten hé, alleen gaat het nu nog wat rapper rond.

SANDRA : *(vanuit zetel, vermoeid)* Zeg, kan dat niet een beetje stiller?

JULIA : *(verschrikt)* Wat is dat? Wie is dat? Rogééér!

ROGER : Ja, dat weet ik toch ook niet, vrouw. Ik heb die hier nog nooit gezien. Vraagt het aan haar!

JULIA : Moet ik dat doen?!

ROGER : Ja, waarom niet, gij wil toch weten wie dat dat is.

SANDRA : *(met kater)* Komt alsjeblieft overeen en hou op met schreeuwen, ... alsjeblieft.

JULIA : *(nu helemaal over haar toeren)* Wablieft, nog een grote mond opzetten. En dat in mijn huis. D’er uit! Pakt uw spullen bijeen en eruit!

(Julia Pakt Sandra bij de kraag en begeleidt haar ruw tot aan de deur. Sandra grabbelt nog naar haar handtas. Sandra wordt buitengezet.)

ROGER : Goed gedaan vrouw, ... maar nu weten we nog altijd niet wie dat dat was hé.

JULIA : Tom! ... Toooooom!

(Op dat ogenblik komt Tanja binnen, slippers, badjas, natte haren aan het afdrogen.)

TANJA : Zeg, wat een kabaal is dat hier allemaal. Ah, goeiedag.

KAREL : O la la! En wie zijt gij nu weer?

TANJA : *(verbaasd kijkend)* Ik ben Tanja.

JULIA : Tom! ... Toooooooooom!

TOM : *(al roepend van achter decor)* ik kom, ik kom.

(Tom komt samen met An al lachend het toneel op.)

AN : Ja Tom, dat was een goei! Ik lag op de grond van het lachen! En toen gij die onderbroek in de lucht gooide en die in de luster bleef hangen, ha, ha.

TOM : Ah pa, ma, ik had jullie nog niet verwacht.

JULIA : Tom, wat heeft dat hier allemaal te betekenen?

TOM : Ah, ik had toch gevraagd of ik een avondje met vrienden mocht houden? Jullie zijn daar toch mee akkoord gegaan?

JULIA : Avondje met vrienden? Noemt gij dat zo? Het lijkt wel een orgie!

TOM : Nu moet ge niet overdrijven hé, ma.

(Ondertussen hangt Karel de hele tijd rond Tanja die dit heel vervelend vindt. Gaat ze zitten, staat hij bij haar, staat ze terug op, loopt Karel haar achterna.)

JULIA : Ah nee? Waar zijn al die vrienden van de universiteit die ge ging uitnodigen?

TOM : Awel, Sandra, Tanja en An gaan ook naar de unief in Leuven. Waar is Sandra trouwens?

ROGER : Uw ma heeft haar net buiten gezet.

TOM : Wablief? Zijt gij gek geworden of zo? Dat is wel een vriendin hé! *(haast zich naar buitendeur en roept haar na.)* Sandra! Sandra, kom terug. Het is een

misverstand.

JULIA : Ah, noemt gij dat zo, een misverstand. Ik noem dat serieus profiteren van de gelegenheid. Gij ging toch vrienden uitnodigen?

TOM : *(vanuit deuropening)* Vrienden, vriendinnen, dat is toch allemaal hetzelfde. Kom maar gauw terug binnen Sandra.

SANDRA : *(op)* Dag allemaal. *(sarcastisch)* Fijn kennis te maken, maar mag ik alsjeblieft vragen om niet te schreeuwen. Mijne kop heeft precies tussen een bankschroef gezeten.

JULIA : Roger, zegt ook eens iets.

ROGER : Eh .. awel ...

KAREL : *(op Toms schouder kloppend)* Goed bezig jongen, ik zie dat ge de aard naar uwe opa hebt, goed bezig!

JULIA : Wilt gij u wel eens niet moeien!

KAREL : Oei oei, 't is goed, ik zeg al niks meer. *(keert zich terug naar Tanja)*

TANJA : Zeg Tom, ik ga effe naar de badkamer me omkleden. Ze zeggen wel dat goeie wijn beter wordt met de jaren en ik val dan misschien wel op iets oudere mannen, maar deze hier is over zijne houdbaarheidsdatum. Ik voel me helemaal niet gemakkelijk met die opdringerige hier. *(af)*

KAREL : *(naroepend)* Opdringerig? Ikke? Neen, neen, alleen maar een gezonde goesting meiske.

ROGER : Pa, 't is goed hé. Gaat gij in de keuken maar eens kijken of ze nog een flesje bier of een 'Duvel' over gelaten hebben. Ik ga dat hier kunnen gebruiken, denk ik.

KAREL : Goed idee, jongen, goed idee! *(af naar keuken.)*

SANDRA : Bon, ik ga me ook een beetje opfrissen. Eens zien of ik nog een Dafalgan kan vinden in mijn handtas. Met al dat lawaai hier lijkt het wel alsof mijne kop op barsten staat. *(af)*

JULIA : Jammaar, ... jammaar ... allée, ziet da nu, die doen gewoon of ze thuis zijn. Die zien ons niet eens staan.

(Ondertussen komt Karel terug op terwijl hij een stuk koude pizza eet.)

TOM : Ma, ge overdrijft. Ik heb tegen hen gezegd dat ze nog een dagje langer mogen blijven, we gaan straks samen naar die fuif van de oud leiding van de KSA. Ik heb tegen hen zitten opscheppen dat die fuif de beste van het land is en nu willen ze het met hun eigen ogen zien.

AN : Ja Tommeke, belofte maakt schuld. Trouwens, had gij ook niet beloofd dat gij wat eten voor ons ging versieren?

ROGER : *(al aan het opruimen)* Wie versiert er zijn eten nu? Dat dient toch om op te eten?

TOM : Niet grappig pa! Kom mee An, we gaan in de keuken eens kijken. Die pizza die we besteld hebben, was die op?

AN : Ik weet het niet, toen ik zag dat jullie kat op haar gemakske aan het likkebaarden was toen ze in die pizzadoos lag, kreeg ik geen hap meer door mijn keel.

(Karel onmiddellijk vooraan podium uitproesten en mond afvegen, vies gezicht naar pizza die hij gauw terug naar de keuken brengt terwijl anderen hem nastaren.)

ROGER : Nu ge het zegt, ... Tom.... waar is ons Minou?

TOM : *(even twijfelend rondkijkend)* Euh, ja, dat weet ik eigenlijk niet. Die zal hier wel ergens rondlopen zeker.

(Karel komt terug op met groot glas punch.)

AN : Eerder zijn roes aan het uitslapen denk ik want na die pizza begon je kat in de keuken aan de zelfgemaakte punch die we in die kom hadden klaargemaakt.

(Karel spuwt beetje punch terug uit in glas. Karel kijkt terug met vies gezicht naar glas, doet of hij bijna moet overgeven en terug naar keuken.)

By the way, daar heb ik dus ook niet meer van gedronken!

ROGER : Verdikke, en de hond, Senna?

TOM : Wees gerust, pa, Senna ligt in haar mand. Gisteren heb ik haar via de keukendeur

in de tuin losgelaten, de garagepoort opengezet en vanmorgen was haar eetbak leeg en lag zij mooi te slapen in haar bench in de garage.

(Tom en An al lachend via keukendeur van het podium af naar de keuken.)

JULIA : Héla, en wie gaat er dat boeltje hier opruimen?

ROGER : Ach vrouw, laat hen toch, die jonge gasten moeten soms eens een beetje stoom afblazen. Ganse dagen boven die boeken hangen is geen lachertje hoor. Kijk, ik heb al de helft aan de kant. Als seffens Jeanine binnenkomt zal ze niks merken.

JULIA : Oh jawel, Jeanine ziet, ruikt en hoort alles.

ROGER : Nou, dan gaat ze hier haar werk hebben, zelfs een politiehond zou hier overuren moeten maken.

(Roger en Julia beginnen op te ruimen. Dan haalt Roger een zwangerschapstest tevoorschijn uit de zetel.)

D'er is er eentje precies ziek geweest.

JULIA : Wat bedoelt ge? Er heeft toch niemand in de zetel overgegeven hé!

ROGER : Neen, neen, maar ik vind hier een thermometer. Zou er iemand van die dames koorts hebben gehad?

JULIA : Laat eens zien. *(neemt zwangerschapstest over)* Gij onnozelaar, dat is geen thermometer, dat is een zwangerschapstest!

ROGER : Zwangerschapstest? Wat is dat nu weer voor iets?

JULIA : Awel, dan kunt ge zien of ge zwanger zijt. Dat weet tegenwoordig toch het kleinste kind.

ROGER : En?

JULIA : Hoe 'en'? Wat 'en'?

ROGER : Awel, is ze zwanger.

JULIA : Potverdikke! ... potverdikke, potverdikke, één van die meisjes is zwanger! *(geeft zwangerschapstest terug aan Roger)*

ROGER : Allée, ... proficiat zeker?

JULIA : Roger, stomkop, is dat alles wat ge kunt zeggen? Snapt ge het dan niet!